

КРИСТИН КАШОР

Лазурна

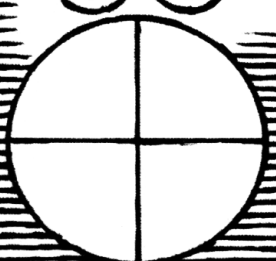

EMAC

Град - Битърбалу.
С БЛИЗЪК ПЛАН НА ИЗТОЧНИЯ ГРАД

ЛЕННА

НАНАДЕР

ГР. АРАУДЕН

ЕСТИЛ

УЕСТЕР

ГР. БИРН

МИДЛЪНС

ГР. РАНАД

ГР. МЪРРОН

СУНДЕР

ТУРЕЛ КЕР
ЕСТИЛ

ГР. БИТВЪЛЪ

МОНСИЙ

МОНПОРТ

СЕДЕМТЕ

КРАЛСТВА

ПРОЛОГ

Той СГРАБЧВА МАМА за китката и я тегли към гоблена на стената. Сигурно я боли. Тя не вика. Крие болката си от него, но ме поглежда и по лицето ѝ се изписва ясно какво чувства. Ако татко разбере, че я боли и ми показва болката си, ще отнеме болката ѝ и ще я замени с нещо друго.

Ще каже на мама:

– Скъпа, всичко е наред. Не те боли и не си изплашена.

По лицето на мама ще се изпише съмнение и объркване.

– Погледни прекрасното ни дете – ще продължи той. – Погледни в каква красива стая живееш. Щастливи сме. Всичко е наред. Ела с мен, скъпа.

Мама ще се втрени смутено в него, после ще погледне към мен – към красивото си дете в красивата стая – очите ѝ ще се изпразнят и тя ще се усмихне щастливо. И аз ще се усмихна, защото съзнанието ми не е по-силно от нейното.

– Забавлявайте се! – ще им пожелае. – Върнете се скоро.

Сетне татко ще извади ключовете, ще отключи вратата зад гоблена и мама ще мине спокойно през нея. Тиел, висок, притеснен, объркан в средата на стаята, ще се спусне след нея. Накрая ще ги последва татко.

Ключът ще се превърти зад тях и аз ще остана сама, опитвайки се да си спомня какво се е случило преди това. Преди Тиел, главният съветник на татко, да влезе в покоите на мама да търси татко. Преди Тиел, изпружил разтрепераните си ръце край хълбоците, да понечи да обясни нещо на татко, което го разгневи. Той скочи от масата, разплива листовите, изпусна писалката и извика:

– Тиел, ти си неразумен глупак! Ела с мен. Ще ти покажа какво става, когато се опитваш да мислиш самостоятелно.

Отиде до дивана и сграбчи светкавично ръката на мама. Тя ахна и изпусна бродерията си, но не извика.

– Върнете се скоро! – възкликвам ведро аз, когато скрпщата врата се затваря зад тях.

ВЗИРАМ СЕ В ТЪЖНИТЕ ОЧИ на синия кон от гоблена. Снежна пелена блъска по прозореца. Опитвам се да си спомня какво правех, преди всички да излязат.

Какво се бе случило? Защо не помня какво се е случило? Защо се чувствам толкова...

Числа.

Когато съм объркана и не успявам да си спомня, мама ме съветва да започна да смятам, защото числата са опора. Пише ми задачи, та да са ми пог ръка в такива моменти. Стоят до листовете, които татко изписваше със странните си заврънкулки.

1058 делено на 46.

На лист ще получа резултата за две секунди, но мама настоява да смятам наум.

– Прочисти ума си от всичко, освен от числата. Престори се, че си сама с тях в празна стая.

Тя ме научи как да смятам по-лесно. Четиридесет и шест например е почти петдесет, а хиляда петдесет и осем е малко повече от хиляда. Петдесет се побира в хиляда точно двайсет пъти. Започвам оттам и продължавам с остатъка. След минута намирам решението – хиляда петдесет и осем делено на четиридесет и шест е двайсет и три.

Решавам втора задача. 2850 делено на 75 е 38. Трета. 1600 делено на 32 е 50.

О! Мама е избрала хубави числа. Те досягат паметта ми и заплитат история, защото татко е на петдесет, а мама – на трийсет и две години. Женени са от четиринайсет години, а аз съм на девет и половина. Мама била лиенидска принцеса. Татко посетил островното кралство Лиенид и я избрал за своя съпруга, когато била едва на осемнайсет. Довел я тук и оттогава тя не се е връщала в Лиенид. Липсва ѝ домът, тъгува за баща си, за братята и сестрите си, за брат си Рор, кралят. Понякога говори как ще ме изпрати там, където ще съм на сигурно място, а

аз закривам устата ù с длан, пъхвам ръка под шаловете ù и се притискам до нея, защото никога няма да я напусна.

Не съм ли на сигурно място тук?

Числата и историята проясняват ума ми. Усещам, че падам. Дишам дълбоко.

Татко е крал на Монсиї. Никої не знае, че има две различни очи на Даровит, защото ужасната му Дарба се крие зад превръзката върху окото му. Проговори ли, гумите му замъгляват съзнанието на хората и те му вярват безусловно. Обикновено ги лъже. Затова числата са ясни, но другите неща в ума ми се объркват. Татко пак ни е излъгал.

Сега разбирам защо съм сама в стаята. Татко е отвел мама и Туел в покоите си и измъчва Туел, за да го научи да се подчинява и да не го ядосва. Не знам как го измъчва. Татко никога не ми показва какво прави, а мама никога не помни достатъчно, та да ми разкаже. Забранила ми е да слизам долу в покоите на татко. Прииска ли ми се, опитвам се да забравя желанието си и да решавам задачи. Казва, че ако не я послушам, ще ме изпрати в Лиениг.

Опитвам се. Наистина. Ала не искам да стоя сама с числата в празната стая. Внезапно надавам вик.

Започвам да хвърлям татковите листове в огъня. Припичвам до масата, събирам цял куп, прекосявам килима и ги мятам в пламъците. Викам и гледам как странните, красиви букви на татко изчезват. Изпращам ги в небитието с кръсъци. Препъвам се в бродериите на мама – в чаршафите с пъстроцветните редици извезани звезди, луни, замъци, цветя, ключове и свещи. Мразя бродериите. Те са израз на измамното щастие, което татко ù внушава. Повличам ги към огъня.

Татко се втурна през скритата врата. Аз крещя с пълно гърло в стаята, изпънена с острата миризма на горяща коприна. Крайчецът на килима също се е погналил. Татко тълче пламъците. Сграбчва ме за раменете и ме раздрусва силно. Преханвам си езика.

– Битърблу! Полудя ли? – възкликва той, видимо уплашен. – Ще се задушиш!

– Мразя те! – изкрещявам аз и го заплювам с кръв. Татко постъпва странно – окото му грейва и той се размива.

– Не ме мразиш. Обичаш ме и аз те обичам – казва.

– Мразя те – възразявам аз, но вече колебливо, объркано. Той ме презръща.

– Обичаш ме – повтаря той. – Ти си прекрасното ми, силно дете и един ден ще станеш кралица. Нали искаш да станеш кралица?

Презръщам татко, който коленичи на пода пред мен в задимената стая. Едрите му глани ме притискат утешително. Тялото му излъчва приятна топлина, ризата му мирише особено – на нещо сладко и гнило.

– Кралица на цял Монсий? – удивлявам се аз.

Произнасям думите с одебелял глас. Езикът ме боли. Не помня защо.

– Някой ден ще станеш кралица – уверява ме татко. – Ще те науча на всички важни неща, за да те подготвя. Ще работиш усърдно, скъпа моя Битърблу. Нямаш моите предимства. Но аз ще те моделирам.

– Да, татко.

– Длъжна си да ми се подчиняваш. Унищожиш ли пак мои документи, ще отрежа един от пръстите на майка ти, Битърблу.

Обърквам се.

– Какво? Татко! Недей!

– Дръзнеш ли отново, ще ти подам ножа и *ти* ще ù отрежеш пръста – продължава татко.

Пак падам. Сама съм в небето с думите, изречени от татко. Сгромолясвам се, проумяла смисъла им.

– Не – поклащам глава. – Невъзможно е да ме принудиш.

– Знаеш, че съм способен. – Той ме притиска към себе си, стиска лактите ми. – Ти си умно момиче. Знаеш отлично какво умея. Да се споразумеем ли, скъпа? Ще си обещаем ли отсега нататък да бъдем честни един към друг? Ще те направя най-сияйната кралица на света.

– Не си способен да ме накараш да нараня мама – упорствам аз.

Татко вдига ръка и ме зашлевява. Ослепявам, гъхът ми секва и залитам. Той обаче ме задържа права.

– Способен съм да те накарам да направиш всичко – отбеляза съвършено спокойно.

– Неспособен си да ме накараш да нараня мама! – изкрещявам, макар лицето ми да пари и по него да се стичат сълзи. – Някой ден ще порасна и ще те убия!

Татко пак се разсмива.

– Скъпа, съвършена си! Ще бъдеш моят шедьовър! – Припуска ме отново в обятията си.

Когато мама и Тиел влизат през тайната врата, татко ми шепне, а аз съм обронила глава върху силното му рамо, чувствам се в безопасност в прегръдката му и се питам защо стаята мирише на пушек и защо носът ме боли толкова.

– Битърблу? – Мама явно е уплашена.

Поглеждам я. Очите ѝ се разширяват и тя ме отскубва от татко.

– Какво си направил? – просъсква му. – Ударил си я. Животно! Ще те убия!

– Не изглупявай, скъпа.

Татко се изправя и се извисява над нас. С мама сме гребнички, вкочени една в друга, и аз се чудя защо тя се ядосва на татко.

– Не съм я ударил – казва ѝ той. – Ти я удари.

– Знам, че не съм – възразява мама.

– Опитах се да те спра – обяснява ѝ татко. – Не успях и ти я удари.

– Няма да ме убедиш – Мама произнася гумите отчетливо, усещам как красивият ѝ глас излиза от гърдите ѝ, където съм опряла ухо.

– Интересно. – Татко ни оглежда, наклонил глава, и казва на мама: – Битърблу навлиза в прекрасна възраст. Време е да се опознаем по-добре. Ще започна да ѝ давам уроци.

Мама застава между мен и татко. Ръцете ѝ ме приклепват като железни решетки.

– Няма! Махай се! Махай се от покоите ми!

– Удивително! – възкликва татко. – Ами ако ти кажа, че Тиел я е ударил?

– Ти си я ударил. Върви си! – не отстъпва мама.

– Брилянтно! – Татко тръгва към мама. Юмрукът му изскача от нищото и се стоварва върху лицето ѝ. Мама се просва на пода. Аз падам отново, този път наистина, върху мама. –

Поразчистете тук – надвесва се той над нас и ни погритва. –
Аз ще обмисля положението. Ще поговорим по-късно.

Татко излиза от стаята. Тиел коленичи до нас. От пресните рани върху скулите му капят кървави сълзи.

– Ашен... Съжалявам, Ашен. Прости ми, принцесо Битърблу.

– Не си я ударил ти, Тиел – успокоява го със задавен глас мама и се изправя на крака.

Взема ме в скута си и ме залюлява, шепнейки ласкави думи. Аз я прегръщам разплакана. Навсякъде има кръв.

– Помогни ѝ, Тиел, умолявам те – казва мама.

Сигурните, нежни ръце на Тиел докосват носа ми, бузите, челюстта ми. Овлажнелите му очи обхождат лицето ми.

– Нищо не е случено – констатира той. – Позволи ми да прегледам и теб, Ашен. О, простете ми, простете ми...

Тримата стоим прегърнати на пода и ридаем. Вкопчвам се в гумите, които мама ми шепне. След малко тя проговаря отново на Тиел с изтощен глас:

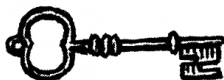
– Не си направил нищо лошо по своя воля, Тиел. Не си я ударил. Лек я е ударил. Битърблу – мама се обръща към мен, – проясни ли се умът ти?

– Да, мамо – отронвам. – Татко ме удари, а после удари и теб. Искан да ме направи съвършена кралица.

– Искан да бъдеш силна, Битърблу. По-силна от всякога, защото ни предстоят по-страшни дни – предупреждава ме мама.

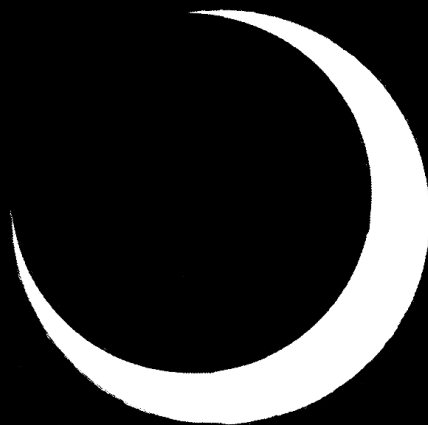

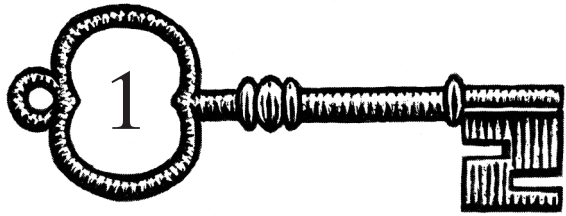
ПЪРВА ЧАСТ

Истории и лъжи

(Почти девет години по-късно, август)

КРАЛИЦА БИТЪРБЛУ не предполагаше, че ще изрече толкова лъжи пред толкова много хора.

Всичко започна в Дворцовия съд със случая за лудия и дините. Въпросният мъж на име Айвън живееше край река Дел в източната част на града близо до търговските докове. Единицата му съсед изработваше надгробни плочи, а другият отглеждаше дини. През нощта Айвън успял някак да размени дините в бостана с надгробните плочи в двора на каменоделеца. После пъхнал под вратите на съседите си тайнствени послания с намерението да ги изпрати по дриците на изчезналото им имущество – ход, безполезен в единия случай и ненужен в другия, понеже бостанджията не умее да чете, а майсторът на надгробни плочи виждал съвсем ясно от входа на къщата си изделията, „посадени“ в чуждата градина. И двамата веднага се досетили кой е злосторникът, понеже Айвън се славел с лудоршиите си. Преди месец той откраднал съседска крава и я качил върху покрива на магазин за свещи, където тя мучала жалостиво, докато не се изкатерили при нея да я издоят. Живяла там няколко дни – най-извисената и вероятно най-обърканата крава в кралството. Накрая малцината грамотни в квартала разгадали кодираните указания на Айвън как да изработят от въжета и макари приспособление и да свалят животното. Айвън бил инженер по призвание.

Всъщност по времето на управлението на Лек именно той проектирал прите градски моста.

Седнала на високия подиум в дворцовата съдебна зала, Битърблу се ядосваше на съветниците си, призвани да преценяват кои случаи изискват кралицата да им отдели време. Струваше ѝ се, че винаги постъпват така – изпрацат я да присъс-

тва на най-глупавите дела в кралството, а изникне ли нещо любопитно, я прибират в кабинета ѝ.

– Изглежда гребно нарушение на обществения ред – обърна се тя към четиримата мъже вляво и четиримата вдясно от нея – осмината съдии, които я подкрепяха, когато присъства, и ръководеха процесите, когато отсъства. – Ще ви остава да отсъдите сами.

– Кости – промърмори съдия Куол вдясно от нея.

– Моля?

Съдия Куол се втренчи в Битърблу, а после изпепели с поглед ищците и обвиняемия, очакващи процесът да започне. – Спомене ли някой „кости“ по време на изслушването, ще го глобя – предупреди строго той. – Не искам да чувам тази дума. Ясно?

– Лорд Куол, какви ги говориш? – изгледа го с присвити очи Битърблу.

– На бракоразводното дело вчера, кралице, ответникът плещеше като побъркан за някакви кости. Няма да позволя да ме тормозят пак – обясни Куол.

– Но ти често разглеждаш случаи за убийство. Несъмнено си свикнал да обсъждаш скелети.

– Това е процес за дини! Дините са безгръбначни същества! – извика Куол.

– Да, добре. – Битърблу разтри лице в опит да изличи смаяното си изражение. – Няма да споменаваме...

Коул разкриви лице.

Кости, довърши мислено Битърблу. Всички са полудели.

– Каквото и да отсъдят помощниците ми, нека неграмотните от улицата на Айвън край търговските докове да бъдат научени да четат за сметка на Двора. Разбрано? – нареди тя и стана да си върви.

Посрещнаха гумите ѝ с дълбока тишина. Съдиите се втренчиха тревожно в нея. Битърблу се стъписа и повтори наум наставлението си. Хората да се научат да четат. Какво му е странното?

– Във ваша власт е, кралице, да го изискате – кимна Куол, произнасяйки всяка сричка с подтекст, че решението ѝ е абсурдно.

Но защо е толкова високомерен? Тя знаеше отлично, че е във властта ѝ, и не само – пожелаеше ли, имаше право да отстрани всеки съдия от служба в Дворцовия съд. Бостанджията също я гледеше с абсолютно недоумение. При вида на няколкото изумени лица зад него по врата на Битърблу плъзна жегга.

Типично за Съда! Всички се държат налудничаво, а после посрещат съвършено благоразумните ми решения, все едно аз съм лудата.

– Погрижи се – заръча тя на Куол и се обърна да побегне.

Мина през вратата зад подиума, изопнала гордо крехките си рамене, макар да не се чувстваше така.

В КРЪГЛИЯ Й КАБИНЕТ в кулата прозорците бяха отворени, светлината бе започнала да помръква. Здрачаваше се и съветниците ѝ не бяха доволни.

– Не разполагаме с безкрайни ресурси, кралице – отбеляза Туел, стоманенос, стоманеноок, застанал пред писалището ѝ като ледник. – Трудно се отменят решения, обявени на всеослушание.

– Но, Туел, защо да го отменяме? Не е ли тревожно, че в Източния град има хора, които не умеят да четат?

– В града винаги ще има неграмотни, кралице. Не е въпрос, заслужаващ намесата на Короната. Създадохте прецедент. Излиза, че оплаче ли се неук, кралският двор е длъжен да се погрижи за него!

– Поданиците ми *имат право* да се обръщат към мен. Тамко ги лишаваше от образование трийсет и пет години. Короната е виновна за неграмотността им!

– Но ние нямаме нито време, нито средства да разрешим проблема на индивидуално ниво, кралице. Вие не сте учителка, вие сте кралицата на Монсий. Сега хората имат нужда да се държите именно като владетелка, за да почувстват, че са в добри ръце.

– И без друго почти всички умеят да четат – намеси се съветникът ѝ Ранмуд, седнал върху перваза на прозореца. – А хрумвало ли ви е, кралице, че онези, които не умеят, вероятно не искат да се научат? Хората от улицата на Айвън са зана-

ятчици, изхранват семейства. Кога ще намерят време за уроци?

– Откъде да знам? – възкликна Битърблу. – Какво знам аз за хората и занаятите им?

Понякога се чувстваше изгубена заг писалището в центъра на стаята, прекалено голямо за дребното ѝ тяло. Чуваше всяка дума, която те тактично не споменаваха – как е станала за посемшище, как е показала, че е твърде млада, глупава и наивна за сана си. Разпореждането ѝ изглеждаше като проява на сила, когато го изрече. Толкова ужасни ли бяха инстинктите ѝ?

– Както и да е, Битърблу – вметна по-благо Туел. – Да прогължим нататък.

Имаше добронамереност в употребата на името, а не на титлата ѝ. Ледникът демонстрираше охота да отстъпи. Битърблу погледна в очите главния си съветник и видя колко е разтревожен и притеснен, защото е прекалил с укоризнената тирада.

– Вече няма да обявявам решения, без да съм се консултирала първо с теб – обеща тихо тя.

– Добре. Постъпвайте мъдро. Мъдростта е царствена, кралице.

ЦЯЛ ЧАС ТИЕЛ Я ДЪРЖА за заложник заг купища хартия. Ранмуд обаче сновеше от прозорец до прозорец, възклищаваше колко розов е залезът, полюляваше се на пети и я отвличаше с разкази за извънредно щастливи неграмотни хора. Най-сетне се смили над нея, извини се, че имал вечерна среща с градските лордове, и излезе. Ранмуд имаше приятна външност и се отличаваше с особено умение да парира министри и лордове, проглушаващи ушите на Битърблу с молби, жалби и сервилни хвалебствия. Вероятно защото той самият не си поплюваше с думите. По-младият му брат – Руд – също бе съветник на Битърблу. Двамата братя, Туел, секретарят ѝ и четвъртият съветник, Дарби, бяха шейсетинагодишни, макар Ранмуд да не изглеждаше на толкова. На другите възрастта им личеше. Четиримата бяха съветвали и Лек.

– Днес не бяхме ли по-малко? – попита Битърблу Туел. – Май не видях Руд.

– Руг почива днес, а Дарби не се чувства добре – отговори Туел.

– Аха.

Битърблу разбра подтекста: Руг пак преживява нервен срив, а Дарби е пиян. За момент тя облегна чело върху писалището, да не би напушилият я смях да избухне. Какво ли щеше да си помисли вуйчо ѝ – кралят на Лиенид – за състоянието на съветниците ѝ? Крал Рор ги бе избрал, преценявайки според предишния им опит, че те са най-способните да ѝ помогнат да изправи кралството на крака. Щеше ли да го изненада днешното им поведение? Или неговите съветници бяха не по-малко своенравни. Навярно такава бе положението във всичките седем кралства.

А и едва ли имаше значение. Битърблу не можеше да се оплаче от прилежанието на съветниците си. Напротив – бяха *твърде* продуктивни. Документите, трупащи се ежедневно и ежечасно върху писалището ѝ, го доказваха: данъци, съдебни решения, присъди за изпращане в затвора, въвеждане на закони, привилегироване на градове. Листове, листове, докато пръстите ѝ замирисваха на хартия, очите ѝ се просъзряваха при вида на хартия, а понякога главата ѝ бумтеше.

– Дини – промърмори Битърблу към плота на писалището.

– Кралице? – повдигна вежди Туел.

Битърблу разтърка тежките плитки, увити около главата ѝ, и се изправи.

– Не знаех, че в града има бостани с гини, Туел. Има ли начин да ги видя при следващата ежегодна обиколка?

– Смятаме следващата ви обиколка да съвпадне с посещението на чичо ви през зимата, кралице. Не съм експерт по гините, но не вярвам да са особено впечатляваща гледка през януари.

– Тогава да отида ли на обиколка сега?

– Кралице, средата на август е. Как смятате, че ще намерите време за това през август?

Небето около кулата бе придобило цвят на зряла гиня. Високият часовник до стената отмерваше минутите от вечерта, а през стъкления таван над нея нахлуваше помръкнал, пурпурен светлик. Изгря звезда.

– О, Тиел – въздъхна Битърблу. – Кога ще си вървиш?

– Тръзвам си, кралице, но първо искам да обсъдим въпроса за брака ви.

– Не.

– На осемнайсет сте, кралице, и нямате наследник. Неколцина от шестимата крале имат неженени синове, сред тях и двамата ваши братовчеди...

– Тиел, започнеш ли отново да изброяваш принцове, ще те замеря с мастилницата. Ако се осмелиш дори да прошепнеш имената на братовчедите ми...

– Кралице – прекъсна я невъзмутимо Тиел, – не искам да ви разстройвам, но не бива да си затваряме очите пред действителността. Посланическите посещения на братовчед ви Скай затвърдиха възцарилото се помежду ви разбирателство. Когато дойде през зимата, крал Рор вероятно ще доведе принц Скай. Налага се дотогава да обсъдим въпроса.

– Няма да го обсъдим. Няма нищо за обсъждане. – Битърблу стисна силно писалката.

– Напротив – възрази твърдо Тиел.

При по-внимателно вглеждане Битърблу различаваше белезите от заздравели рани по скулите на Тиел.

– Бих искала да обсъдим друго – предложи тя. – Помниш ли как веднъж дойде в покоите на мама и каза на татко нещо, което го разгневи? Той те отведе наогул през скритата врата. Какво ти направи там?

Все едно духна свещ. Тиел застина пред нея – висок, с изпито лице, смутен. Постепенно дори смущението избледня и светлината в очите му угасна. Той пригладя безупречната си риза, втреничи се наогул и пак я подгръпна, сякаш спретнатостта бе най-важното в момента. После се поклони веднъж и безмълвно излезе от стаята.

ОСТАНАЛА САМА, БИТЪРБЛУ заразливства документи. Подписваше се и кихаше от прахоляка; опитваше се – и не успяваше – да надмогне лекия срам. Направи го нарочно. Знаеше отлично, че той няма да понесе въпроса. Всъщност почти всички, които работеха в кабинета ѝ – от съветниците до министрите, писарите и личната ѝ стража – а някога бяха служили

на Лек, се сгърчваха вътрешно или рухваха при споменаването на предишния им господар. Когато някой стигнеше твърде далеч, тя винаги прибягваше до това оръжие, понеже единствено то работеше. Надяваше се разговорите за брака ѝ да се отложат за известно време.

Праволинейните ѝ съветници понякога забравяха за съществуването ѝ. Ето защо се плашеше от разискването за брака. Темите, подхванати просто на гуми помежду им, ненадейно се превръщаха в неизбежна реалност, преди тя да е успяла да ги разбере и да си състави мнение. Така се случи със закона за амнистията за всички престъпления, извършени по времето на Лек. Така беше и с хартата, позволяваща на градовете да се освобождават от господството на лордовете и да се самоуправяват. Така стана и с предложението – само предложение! – да се блокира достъпа до някогашните покои на Лек, да се разрушат клетките на животните му в задната градина и да се изгорят вещите му.

Тя не се противопостави на въпросните мерки и не съжаляваше, защото ги е одобрила, след като суетнята се уталожи и тя осъзна, че наистина ги приема. Измъчваше се обаче, че *не знае* какво мисли, нуждаеше се от повече време от тях, невинаги съумяваше да препусне напред като тях и се ядосваше, когато погледнеше назад и проумееше, че е допуснала да я пришпорват.

– Нарочно е, кралице – обясняваша ѝ. – Нарочна стратегия за напредничаво мислене. Насърчавайте я и занаяпред.

– Но...

– Кралице, стремите се да изтръгнете хората от магията на Лек и да им помогнете да продължат напред, разбирате ли? – наставляваше я Туел. – Иначе ще тъннат в своите безнадеждни истории. Разисквахте ли темата с вуйчо си?

Да, разискваша я. След смъртта на Лек вуйчото на Битърблу прекоси половината свят, за да помогне на племенницата си. Крал Рор създаде новите монсийски закони, сформира министертвата и дворцовите служби, избра администраторите, а после предаде кралството в ръцете на десетгодишната Битърблу. Погрижи се да изгорят тялото на Лек и оплака смъртта на сестра си – майката на Битърблу. Рор въдвори порядък в монсийския хаос.

– Лек все още е вклинен в съзнанието на мнозина – обърна ù внимание тогава. – Дарбата му е дълготрайна болест и ти си длъжна да помогнеш на хората да забравят кошмара.

Възможна ли е забравата обаче? Как да забрави родния си баща? Как да забрави, че баща ù е убил майка ù? Как да забрави насилието над собствения си разум?

Битърблу остави писалката и предпазливо приближи до прозорец с изглед на изток. Олюля се, облегна се с глан на рамката и склони глава върху стъклото. Затвори очи, докато усещането отмина. В основата на кулата река Дел очертаваше северната граница на града. Битърблу отвори очи и проследи с поглед южния бряг на реката – на изток, през трите моста, през местата, където предполагаше, че се намират сребърния, гървения, рибарския и търговския док.

– Бостан с дини – въздъхна тя.

Беше твърде далеч, разбира се, и твърде тъмно да види такова нещо.

Тук река Дел миеше северните стени на замъка, бавна и широка като залив. Мочурливата земя на отсрещния бряг пустееше и я прекосяваха само хората, живеещи в далечния Север на Монсий. Все пак, по незнайна причина, баща ù построи трите моста, по-високи и по-великолепни, отколкото се полага на мост. Крилатият мост, най-близкият, бе настлан с облаци от бял и син мрамор. Пешеходната алея на Чудовищния мост, най-високият, се виеше чак до най-издигнатата му арка. Зимният мост, изработен от огледала, се различаваше зловещо трудно от небето през деня, а нощем отразяваше звездите и отблясъците по водата. По залез мостовите представляваха морави и алени форми, нереални и сякаш живи. Огромни, стройни създания, прострели се през блестящата вода към безпозната земя на север.

Пак я обзе усещането за пропаганда. Баща ù бе разказвал история за друг сияен град, също с мостове и река – буйна река, чиято вода отскачала от скален зъбер, разцепвала с грохот въздуха и се гмурвала в морето долу. Битърблу се бе засмяла доволно, представила си летящата река. Тогава беше петшест годишна и седеше в скута му.

Лек, който изтезаваше животни. Лек, заради когото из-

чезнаха безброй малки момиченца и стотици други хора. Лек, който ме преследваше, обсебен, из целия свят.

Защо заставам пред прозорците, щом знам, че ще ми се завие свят и няма да видя ясно нищо? Какво изобщо се опитвам да видя?

СЪЩАТА ВЕЧЕР ТЯ ВЛЕЗЕ В ПРЕДВЕРИЕТО на покоите си, сви нагясно към дневната и свари Хелда да плете на дивана. Прислужницата Фокс миеше прозорците.

Хелда – икономка, камериерка и главна шпионка на Битърблу – бръкна в джоба си и ѝ подаде две писма.

– Заповядай, скъпа. Ще позвъня да донесат вечерята.

Тя стана, приглади бялата си коса и излезе от стаята.

– О! – Битърблу поруменя от удоволствие. – *Две писма!*

Счупи обикновените печати и надникна в пликовете. И двете писма бяха кодирани и написани с почерци, които разпозна веднага – разхвърляните заврънкулки на лейди Катса от Мугълънс и четливите, решителни букви на принц По от Лиенид, по-младият брат на Скай и един от неженените синове на Рор, нарочени за ужасяващи съпрузи на Битърблу. Наистина, комично ужасяващи.

Тя се сви в ъгъла на дивана и прочете първо писмото на По. Той бе изгубил зрението си преди осем години. Не можеше да чете гуми върху хартия. Дарбата, благодарение на която усещаше физическия свят около него, компенсираше го голяма степен слепотата му, ала той се затрудняваше да долавя различията върху плоски повърхности и не разпознаваше цветовете. Пишеше с едри букви с остър графит, понеже с графит се боравеше по-лесно отколкото с мастило, и се ориентираше с помощта на линия, защото не виждаше какво пише. За справки и подсещане използваше и комплект от дървени букви.

Пишеше ѝ, че се намира в северното кралство Нандер и всява смут. Битърблу взе другото писмо и прочете, че Катса, ненадминат боец и надарена с умения да оцелява, снове между кралствата Естил, Сундер и Нандер, където също всява смут. Това правеха двамата Даровити, подпомагани от малобройна група приятели – създаваха неприятности в сериозен мащаб:

подкупи, принуди, саботажи, организирани метежи, насочени да прекратят злините на най-порочните крале.

„Крал Драугън от Нандер хвърля в тъмница благородниците си и ги екзекутира безогледно, защото знае, че някои са предатели, но не е сигурен кои“, уведомяваше я По. „Ще ги освободим от затвора. С Гидън обучаваме гражданите да се бият. Назрява революция, братовчедке“.

Писмата приключваха еднакво. По и Катса не се бяха срещали от месеци, а и двамата не бяха виждали Битърблу повече от година. Възнамеряваха да дойдат при нея, щом работата им позволи, и да останат възможно най-дълго.

Изпълнена с щастие, Биърблу се сви на топка върху дивана и прегръща възглавницата цяла минута.

В далечния край на помещението Фокс бе успяла да се изкачи до върха на най-високия прозорец, вкопчила се с ръце и крака в рамките. Търкаше яростно отражението си и излъскваше стъклото до блясък. Облечена в синя пола-панталон, Фокс се сливаше с обстановката, понеже дневната на Битърблу беше синя – от килима до синьозлатните стени и тавана, боядисан като нощно небе със златни и алени звезди. Когато Битърблу не носеше кралската корона, тя винаги стоеше в тази стая върху синя кадифена възглавничка. Гоблен с фантастичен небесносин кон със зелени очи покриваше скритата врата, откъдето навремето, преди майсторите да дойдат и да зазидат стълбището, се слизаше в покоите на Лек.

Фокс бе Даровита – с едно бледосиво и едно тъмносиво око. Изглеждаше стъписващо красива, почти ослепителна, с червена коса и силни черти. Притежаваше странна Дарба – безстрашие. Ала не безстрашие, съчетано с безразсъдство; просто липса на неприятното усещане за страх. Всъщност Фокс обладаваше почти математическа способност да изчислява физическите последици. Фокс знаеше по-добре от всеки какво ще се случи, ако се подхлъзне и падне през прозореца. Именно предвидливостта, а не страхът, я подтикваше да внимава.

Битърблу смяташе, че похабява Дарбата си, слугувайки в двореца, но след Лек Даровитите в Монсий не бяха собственост на кралете; разполагаха със свободата да работят, как-

вото пожелаят. И Фокс явно харесваше да изпълнява странни задачи из горните етажи в северното дворцово крило, макар че понякога Хелда се чудеше гласно дали да не я пробват като шпионка.

– В замъка ли живееш, Фокс? – попита я Битърблу.

– Не, кралице – отговори Фокс, кацнала нависоко. – Живея в Източния град.

– Работното ти време не е ли странно?

– Устройва ме, кралице – отвърна Фокс. – Понякога работя цяла нощ.

– Как влизаш и излизаш от замъка в малките часове? Стражите пред портите не те ли спират?

– Е, не е проблем да се излезе. Пускат всекиго навън, кралице. Но за да вляза през портите нощем, показвам гривната, която Хелда ми даде, а за да ме пропуснат лиенидите пред вратата ви, освен че пак показвам гривната, изричам и паролата.

– Парола ли?

– Всеки ден се сменя, кралице.

– Как я научаваш?

– Хелда ни я оставя на скришни места, кралице. Всеки ден е различна.

– О? Каква е паролата днес?

– Шоколадова палачинка, кралице – отговори Фокс.

Битърблу полежа малко по гръб на дивана, размислявайки. Всяка сутрин на закуска Хелда молеше Битърблу да измисли дума или думи, които да им служат като условен знак, ако се наложи да си разменят кодирани бележки. Вчера сутринта Битърблу предложи шоколадова палачинка.

– Каква беше паролата вчера, Фокс?

– Солен карамел – спомни си Фокс.

Думите, избрани от Битърблу преди два дни.

– Много вкусни пароли – отбеляза нехайно тя, осенена от идея.

– Да, от паролите на Хелда винаги ми се дояжда – призна Фокс.

На ръба на дивана лежеше пелерина с качулка – тъмносиня като тапицерията му. Несъмнено принадлежеше на Фокс.

Прислужницата носеше семпли връхни дрехи, галеч по-обикновени от мантиите на Битърблу.

– Колко често се сменят лиенидските стражи? – поинтересува се Битърблу.

– На всеки час, кралице – осведоми я Фокс.

– На всеки час! Доста често!

– Да, кралице. Егва ли успяват да проследят с точност кой влиза и кой излиза – констатира невъзмутимо Фокс.

Прислужницата слезе на пода и с гръб към кралицата се наведе над кофа със сапунена вода.

Битърблу взе пелерината, праметна я през лакът и се измъкна от стаята.

БИТЪРБЛУ БЕ ВИЖДАЛА шпиони да влизат в покоите ѝ нощем – наяднали качулки, привели глави, неразпознаваеми, докато не смъкнат горната си дреха. Лиенидската ѝ стража – погарък от крал Рор – охраняваше гискретно главната порта на замъка и входа към покоите ѝ. Войниците бяха длъжни да отговарят само на въпросите на Битърблу и Хелда, но не и на монсийските стражи – официалната армия и полиция на Монсий. Така личните шпиони на Битърблу разполагаха с възможността да влизат и излизат свободно, без администрацията да забелязва присъствието им. Странен малък жест на Рор в защита на личното пространство на племенницата му. Той самият прилагаше същата организация в Лиенид.

Гривната не беше проблем, понеже Хелда даваше на шпионите си обикновена кожена връв с дубликат на пръстена на Ашен – истински лиенидски пръстен от злато, инкрустиран с миниатюрни, лъскави, тъмносиви камъни. Всеки пръстен, носен от лиенидите, символизираше член на семейството му, а този пръстен Ашен носеше за дъщеря си. Оригиналът се намираше у Битърблу. Държеше го при другите пръстени в дървения сангък на майка си.

Развълнува се, докато го завързваше около китката си. Ашен ѝ го бе показвала често. Обясняваше ѝ, че е избрала камъни с цвета на очите на Битърблу. Битърблу притисна китката си към тялото, опитвайки се да реши дали майка ѝ би одобрила намеренията ѝ.

Е, веднъж ние с мама също се измъкнахме тайно от двореца. Макар и не по същия начин. Избягахме през прозореца. И неслучайно. Тя се опитваше да ме спаси от него.

Спаси ме. Изпрати ме напред, а тя остана и умря.

Мало, не съм сигурна защо го правя. Нещо не се връзва, виждаш ли? От сутрин до вечер подписвам купища хартия в кулата. Не е достатъчно, нали? Разбираш ли ме, мамо?

ДА СЕ ПРОМЪКВА ТАЙНО беше измама. Както и да се пререшава. Малко след полунощ, облякла тъмни панталони и перерината с качулка на Фокс, кралицата напусна крадешком покоите си и влезе в света на историите и лъжите.